

var det ikke dengang, jeg tror ikke, at det var Mere end 10 pCt. Senere voxede det noget mere op, og der blev ikke gjort egentlige Banstæligheder fra Thingets Side ifjor. Man fandt sig i, hvad der dengang laa for, men negtede dog Ministeren en extraordinær Bevilling, som han ifjor forlangte. Ministeren trostede sig imidlertid, idet han mente, at han kunde bruge noget Mindre af Bevillingen til „Selgoland“ og kunde bruge det Besparede — hvad han ifølge Finantsloven var berettiget til — til at bringe „Lordenstjold“ saa langt frem, som det planmæssigt var vedtaget ifjor. Det mislykkedes imidlertid. Det viste sig, at man ikke naaede denne Besparelse, og at „Lordenstjold“ selvfølgelig ikke kunde bringes længere, end Folkethinget havde indrømmet, det vil sige bevilget. Man skulde da antage, at Ministeren havde høiet sig for denne Nødvendighed, men det har han ikke gjort, han erklærer nu, at han hjælper sig med en Tillægsbevilling. Jeg veed nu ikke rigtig, hvorledes det skal fortaas, jeg veed ikke, om disse 80,000 Kr., som Ministeren forlanger paa Tillægsbevillingsloven for at opnaa det, som Folkethinget ifjor negtede, nemlig at bringe Skibet saa vidt, som det efter Planen var Meningen, allerede ere brugte. Marineministeren: Nei!). Ja, saa er Thingets Frihed jo paa ingen Maade præjudiceret; det bliver altsaa et Spørgsmaal, om det vil gøre Ministeren denne Indrømmelse og paa en Maade tage i sig igjen, hvad man ifjor negtede, saa at man giver Ministeren, om ikke hele Summen, saa dog en mindre Del for derved at forsøge den Sum, der staar til Raadighed til denne Bygning. Jeg skal i dette Dieblif ikke udtale mig nærmere herom, men kun gjøre opmærksom paa, at de 80,000 Kr., som Ministeren forlanger til „Lordenstjold“, ere en Fordyrelse af Skibet endnu engang med 80,000 Kr. og en Bevilling, som altsaa gaar ud paa for en Del at høde paa eller udsætte vor Beslutning ifjor, og altsaa en Forgøelse af den Bevilling, der er forlangt iaar, efterdem den ikke er brugt endnu, altsaa en forøget Bevilling, et Plus til det, der er forlangt iaar, af 80,000 Kr. — Med det Samme maa jeg maaste gjøre opmærksom paa, at ligeledes iaar, som ogsaa ifjor, findes Udtrykket „Gjenbevilling“ paa Tillægsbevillingsloven brugt gjentagne Gange paa en mindre korrekt Maade. Det er ikke nogen Gjenbevilling, naar Ministeriet ved et Arbeides Udførelse har besparet en Sum, det er en Gjenbevilling, naar Ministeriet ikke har faaet et Arbeide udført paa Grund af Udsomtendighederne og derfor beder om at faae Resten af Summen bevilget igjen for at gjøre Arbeidet færdigt. Men Ministeriet har gjentagne Gange — det gjælder ikke blot Marineministeriet, men det gjælder i ethvert Tilfælde ogsaa Marineministeriet — naar det har besparet en Sum paa Grund af, at et Arbeide er blevet billigere, end man havde

ventet, forlangt det, der er besparet, bevilget til andre Ting. Dette kalder Ministeriet en Gjenbevilling, men det er det ikke. Jeg skal her f. Ex. nævne den Bevilling, der forlanges til Fortsættelse af Arbeide ved Bolværker paa Dokken. Der er foreslaaet bevilget til Fortsættelse 14,000 Kr., der er besparet en Del deraf, som man nu ønsker gjenbevilget til andre Bolværker (Marineministeren: Ja, paa samme Sted), Ja, det er vel paa samme Sted, men det er ikke til de samme Aen Bolværk, men til flere nye. Det Samme findes iøvrigt paa andre Steder i Tillægsbevillingsloven, men jeg kan ikke i dette Dieblif erindre, hvor det er. Det er imidlertid ogsaa nok blot at gjøre opmærksom paa det et Sted, det er en Ting, som ikke er ny. Der findes næsten paa hvert Aars Tillægsbevillingslove Benævnelsen „Gjenbevilling“ for Bevillinger, der ikke ere Gjenbevillinger, men som egentlig ere nye fuldstændig rene Tillægsbevillinger. — Endeelig skal jeg tillade mig at omtale en Bevilling, der forlanges af den høitærede Krigsminister. Den kan man ganske vist kalde Gjenbevilling i Ordets strengeste Forstand. Det er den lille Bevilling, som engang er givet, i Aaret 1877—78 tror jeg, til at bygge det berømte Fort ved Kalkbrønderiet, og den er besparet, fordi Fortet slet ikke er bygget. Nu ønskes denne Bevilling gjenbevilget, men jeg maa der gjøre opmærksom paa, at siden den Tid er der til dette Fort givet en meget betydelig Bevilling, nemlig ifjor. Den Bevilling, hvorom jeg nu taler, findes omtalt i Anmærkningerne Tillæg A. Sp. 2275—76, og den vedrører kun en lille Sum af 5,500 Kr., om hvilke det siges, at de vare bestemte til en Ombygning af Kalkbrønderibatteriet, men at disse altsaa ikke vare blevne benyttede, blandt Andet fordi man, hvad Pladsen angaar, har maattet tage under Overtøelse, om man ikke burde anlægge Batteriet paa et andet Sted, og at der i den Anledning er ført Forhandlinger med Kjøbenhavns Havnevesen om nogle paatænkte Landdannelsesarbejder o. s. v. Jeg har imod denne Bevilling to Ting at bemærke. For det Første forekommer den mig at vare overflødig; thi i den Bevilling, der ifjor blev givet til de sex store Kanoner, var der, som de Herrer ville erindre, beregnet en betydelig Sum til Ingenieurvesenet. Saavidt jeg hukker, uden netop at se efter i Bilagene, var det en Sum af 225,000 Kr., der var beregnet alene til Ingenieurvesenet, foruden en ikke ubetydelig Sum ogsaa til Artilleriet. Denne Extrasum, foruden hvad der bruges til Kanonerne, vil navnlig i Aar vistnok komme til Anvendelse. Dette slutter jeg deraf, at den Udbetaling, der i Aar skal ske til Firmaet Krupp, er betydelig mindre end den Bevilling, hvorom der paa Finantsloven var fremsat Forslag. Til Krupp skal der nemlig i det Hele betales i 1880—81 490,000 Kr. Jeg har omfat Mark til Kroner efter den